

מסורת הש"ס

(א) [לְקַחְתָּן] נָטָה : עֲלֵהְךָ.
(ב) [שָׁם], (ג) רָשָׁה.
(ד) [תּוֹסַפְתָּה] פִּי'ד.
(ה) כֶּסֶף : אֶלְכֵנוּ, (ו) כֶּסֶף
טָקָה : כְּחִילֹתָ, (ז) בְּנִיעוֹן
אִיתָ לִיגֵרֶט,

תוספות רי"ד

[illegible]

ממורה ונסינה לישראל. אע"ג דלית לה
ומיפק ליה לה תנאי כתובה דפרקנה
שאין אני קורא בה ואותבינך לאינתו.
רבה אמר לה. בממורה ומתנה כאלו
אכל באלמנה לכ"ג פליג עליה ואמר
משקרא לא אשתעבד לכנסת
ואהדרינך למדינתך אלא מחמת שאסרה
השביה עליו אבל לנאסרה מחמת
דבר אחר לא נשתעבד לתנאי מחמת
ישראל וכהן שזין אלא שהכהן מתנה
עמה שאפי' חתסר עליו מחמת
ביהמה לא תפסדי כתובה פרקונה.
המדייר את אשמו. מליהטת לו:
פודה. ואע"פ שקופו לגרשה מחמת
גדר: ואינו פודה. לקמן מפרש טעמיה:
או כנשנים ולכסוף הדירה. [כלומר
לא אפי' כנשנים ולכסוף [הדירה]
נמי ואמר ואע"ג דליחא למימר לא
הדירה אלא להפטר מן הפדיון: מאי
לאו במדייר אשם כהן. ככהן שהדיר
את אשמו דאי בישראל לא אחר ר'
את אשמו פודה שיהי אין אני קורא
בה תנאי כתובה ישראל ואותבינך
לי לאינתו אלא ככהן קיימין ומשום
שאני קורא בה ואהדרינך למדינתך
קאמר ר' אליעזר פודה ואפי' דלישור
דבר אחר גרס לה [ליאסר עליו ואפי'
כרבי אליעזר ורבה כר' יהושע דאמר
אינו פודה הויאלי ואיכור דבר אחר גרס
לנה]. הכא כמאי יאסור כו'. כלומר
לגורם לאי' אליעזר ורבי יהושע כו'.
בפלוגמא דלביי ורבה פליגי ואי
חאיכור דבר אחר שלא על ידי גדר
אי נמי כבכנה ע"י ודבר דלבי עולם
אי כאלבי או כרבה ונאסרה כגון שגדלה
היא וקיים לה הוא שאמר יתקיים או
החריש ולא הפך ביום שמשו ובישראל
פליגי וטעמא דרבי יהושע דקאמר
היא נתנה אלאכב בין שיהי וטעמא
כלומר היא גרמה לעלמה לבטל מנאה
שאין אני יכול לקרות בישראל ואותבינך
לאינתו ור' אליעזר סבר הוא נתן
אלכבהים בין שיהי שלא הפך לה: לא
מה לי הדירה ולכסוף נשבים. הלא לא
הערים מדי שיהי הוא התחילה
גדור: ואפי' חתרן לעטמיה. למימר
לאו תנאי היא אלא דכ"ע כוחי קיימי
וכן רבה מחזיק לעטמיה. דמיב
לפדוסה. שחזר אני קורא בה בין
בתחלת התנאי בין בסוף קיומו
ואהדרינך למדינתך ואפי' דלישור
דבר אחר גרס לה ואהדרינך למדינתך
הוא: ממורה ונסינה לישראל אין
חייב לפדוסה. שאין אני קורא בה לא
בשעת התנאי ולא בסופו ואותבינך
לי לאינתו: מדיר אשם כהן גמלי.
כהן שהדיר את אשמו נמי מתנאי
הראשון ואהדרינך למדינתך הוא
ואפשר לו לחול בשעת התנאי ואפשר
לו לקיימו בסופו חייב לפדוסה דהיינו
כלמנה לכ"ג: אי פליגי בישראל
שפיר את אשמו. שתנאו הראשון
ואותבינך לאינתו היה ראוי לחול אבל
בסופו אי אפשר לקיימו ר' אליעזר
אזל בחר משקרא כו': דאינו חייב
לפדוסה. אלאמה שאין אני הורא בה

אהדריקן למדינתן מחמת שבייה אלף פליגי במדיר בין אשם כסן. דמעיקרא אשם ישראל מעיקרא קריין זה ואחר ונחמייב צפרקונה בחייו: חביבי. רבי

דמעיִקרא לא אשתעבד לה:
זהו תנאי כתובה לישראלית:
בִּירא ליה דלא אשתעבד לה

ממזרת ונתינה לישרא
שאין אני קורא בה
רבא אמר "כל שאיסור
לפרותה איסור דבר א
לפרותה לימא כנתנא
ונשבת רבי אליעזר
כתובתה רבי יהושע
כתובתה ואינו פודה
את סומכוס כשאמר
כתובתה ואינו פודה
נשבת או בנשבת
לי לא שמעתי ונר
ולבסוף נשבת דאי
הדירה אתי לאיערומי
הכן קמפילני ואב"י דא
דאמר רכבי יהושע
לכונן שנדרה איהו וק
סבר י"ד הוא נותן אצבע
סבר היא נתנה אצב
נתנה אצבע בין שיני
ותו אמר ר' נתן שאלו
רבי יהושע נותן לה
כשהדירה ולבסוף
לבסוף הדירה ואמר
איהו מה לי הדירה
נשבת ולבסוף הדיר
איהו ואב"י מתרץ
למעמיה אב"י מתרץ
גדול כולי עלמא לא
ממזרת ונתינה לישרא
פלגי דאינו חייב לפ
נמי כולי עלמא לא
דהיינו אלמנה י"ז
אשת ישראל רבי אלי
ורבי יהושע אויל בת
למעמיה אלמנה ל
לשראל כולי עלמא
לפרותה כי פלגי במז
אשת ישראל רבי אלי
ורבי יהושע אויל בת
לפרותה וכו' ת"ר
ואח"כ מת בעלה ה
חייבין לפרותה לא
יורשין חייבין לפרות
עוברא כי הא מתני
חביבי לית הלכתא
כי הא דתנאי י"ג נשבי
אין היתומין חייבין ל
אפילו נשבת בחי
בעלה אין היתומין
אני קורא בה ואותם
נשבות והיו מבקשין
ואילך רצה פודה

מחמת דבר אחר וממזרת
ז' צשעת התנאי קרינן ביה
צנינן לאינתו ובסוף לא ק
חייא שהוא דודו אחי אביו

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות

נב.

ממזרת ונתניה **לִישׁרָאֵל** אינז **חייב** לפרותה. ווא"ת בין לאנזי כ"ן
לנכא הא אמרינן ב"י ים מומרות (יבמות דף פה. ושם)
אלמנה לכ"ג כ"ו ממזרת ונתינה לִישׁרָאֵל ים להן כתובים פירות
ובלגזוז ופירות היינו פקדונה פקדונה מתת פירות ואור"י דהתם
פ"י בקונט' דיש להן פירות שאוכל
הבעל משלגן אבל אלס לא מלו לא
הפיק להו מדידיה אלא שנינו דקמי
דחזן לאו פירות אפי"י מה שאכל
הבעל לא יחזיר ואלמנה לכ"ג מפרש
אנזי דיש לה לנמרי דין פירות שחייב
לפדוהו אבל רבא מפרש פירות ממש
כמו שאכל וזוהו פירות עמלן לא ימן
הבעל אלא"כ נכנית דאי אפילו לא
נכנית א"כ היסא נשכרת וכל הנשים
היו רזות כקן שלא יפדו ויהיו הפירות
שלגן אפי"י דלמרי לעיל דפקדונה
עדיק לה טעמי פירות:

ולבסוף הירידה ואמר
אין דברים : שהירידה
אמרת נשבית ולבסוף
מאי לאו במדיר אשת
אמר כרבי אליעזר ורבא
לא הכא במאי עסקינן
יים לה הוא ר' אליעזר
בין שיניה ורבי יהושע
ע כן שיניה אי היא
בה כתובה מאי עכירתה
היא את סומכוס כשאמר
כתובתה ואינו פודה
נשבית או בשנשבית
לא שמעתי ואי דהדרה
ולבסוף נשבית מה לי
אלא לעולם דאדרה
למעמיה ורבא מתרץ
למעמיה לאמנה לכהן
פליגי דחייב לפדותה
יאל כולי עלמא לא
יותה מדיר אשת כהן
פליגי דחייב לפדותה
[א] כי פליגי במדיר
עור אזיל בחר מעיקרא
בסוף בחר במתקרא
כ"ג ממזרת ונתניה
לא פליגי דאינו חייב
דיר בין אשת כהן ובין
עור אזיל בחר מעיקרא
בסוף: נשבית חייב
נשבית בחיי בעלה
בכיר בה בעלה יורשין
הכיר בה בעלה אין
ה לוי סבר למיעבד
מא א"ל רב הכי אמר
כי הא מתניתא אלא
ית לאחר מיתת בעלה
פדותה ולא עור אלא
בעלה ואחר כך מת
חייבין לפדותה שאין
יגיד לאינתו תנו רבנן

ממנו עד עשרה ברמיה פעם ראשונה פודה מוכן
רצה אינו פודה רבן שמעון בן גמליאל אומר
אין
שכן אני קורא בה ולוהטיקן לאיננו לא בתחילה ולא בסוף: כי
ולוהטיקן מתחם שבייה ובסוף איבא איסור דבר אחר וכן במדבר
יין בה הכי: הכיר בה בעלה. עד שלא מה נודע לו ששנית
[פסחים 71:] ראה אינו פודה. דלא תקיפו בה רבן אלא חד פסיון:
מפני

עין משפט
גר מצוה

צב א מיי פירד מהל' יאשות הלהב נב סמב
טען מ'טעשט'ע אדעס פ' עה טעף ו [1]:
צב ב מ'טעס אס הלהב
מ'טעשט'ע אדעס פ' טעף
ה:
צב ד מיי פייב סמב
יאשות הלהב נב
סמב טעשט'ע ייד פ' רלה
אדעס פ' וטור אדעס
פ' טב:
צב ה מיי פייב סמב
ה סמב לאזן
טעשט'ע אדעס פ' עה
טעף ח:
צב ו מיי פייב סמב
יט וויי ייד פ' רנב
טעשט'ע אדעס פ' עה
טעף ט טב'ה:

פּוֹת רִי"ד (המ)

[illegible]

הבא דחנאי כתובה דפרקתה אית לה דמערקא אישעדיה לה שריא אף לכשרה לא הוה מתנה ואותבין לאתא לה אחרונין ויהא מי קרנא הבא וכי ראשית דאסריא לה ויהא תנא דלפסוק דאורייתא דמזנות ועתה לישאל אמר מי לפרוהו שאין אף קורא בה ואותבין לו לעצמו. מי אע"כ תנא לה כתובה וכתובה כתובה דלמשקל ולמיסח קא. ליל אחרון כתובה דפרקתה דמערקא על אישעדיה לה ואין אף קורא בה ואותבין לו לאתא. הבא אסר כל תשאר שבי' גוים לה ליאסר על בעלה אית לפרוהו מי דהכי מסמח אנהא ולי תשכבתיא שמחם שבי' מיספלת לו הריני מתנה לו דאפריקין ואחרונין מליקתיה ומה דאמר